

L'ESCRIBA NU
(fragment)

... ibis, la barca, el Riu. Ara recordo. Era jove aleshores el
somris de l'Esfinx,
i era grossa l'orella del lent dia de l'ase,
i hi havia un timó al dia del vaixell.
No viu l'arbre de l'any sota el signe del Ca i reposa la llança
als límits del desert de sorres d'anemona,
però la terra negra fa incorruptible el cel on es desperta Ra.

Exordi de gavina —oh llunyana, vermella!— cap a la crida de
la mare taciturna de la gran maragda del Sud,
quan he sortit de la barca de cedre i hom m'ha portat el cor dels
comellars de l'Est.
I l'alba arribava brandant xurriaques de pell d'hipopòtam.

He jagut al talús dels alts fonolls, on comença la Plana de la Sal,
i he deixat que als meus llavis murmurés la riquesa de les herbes
d'aroma,
i jo, l'escriba eixut i tatuat d'insomni, he sentit com el vent del
temps llaurava lent mon cos amb el seu càlam.
Un xiscle de partera saltava sobre el poltre. Agafada a la corda,
brillava una camisa tacada de safrans d'axilla i sexe. Oh naixença
i vigors!
La llum equilibrava les balances per damunt la fetor dels cocodrils!
Però l'olor del pa
traçava jeroglífics als genolls del matí sense discòrdia d'ocells.

(Del sol penja una mà que porta anells de mel.)
Ara penso en les lleis contràries de l'ésser i la vida,
tot escoltant el cant de l'alosa ascendent, on ja *ma'at* tremola
en sentir que el xacal respira l'aire que acosta la presència del
gran déu de la llum.

Ja vinc, ja vinc, Tahenni que m'esperes al racó de la molsa,
amb un escarabat de pedra verda a la petita mà!
Sóc ahir i sóc demà,
sóc l'ull que no devora ocells de pas,
i sóc el pensament dins la rialla del meu cor de rosella,
i sóc el temps que no acaba en la mòmia.

Recordo. Vine, Tahenni, vine amb el vent vernal que aprima
la cintura del Riu etern,
i el Sud vermell matricula orenetes a la Cuixa del Cel.
Vinc amb desigs estranys. I em frega el front l'ala del rat-penat
que ha dormit dintre l'ull buit de l'esfinx.
Decantament del món! Ocell fosc d'augurances! De nou em
neixo infant
en el piuleig que empeny cíclics gravitacions!
No, no xisclics, infant esbatanat de nostàlgies!
Tu, ocell, i tu, infant, sou tots dos jo mateix en les noves fron-
teres del dia verjurat,
i seré cor i llengua...